



NEZAPOMENUTELNÉ LEGENDY

VRAŽDY, POLOPRAVDY A OTAZNÍKY

DAVID GARDNER





NEZAPOMENUTELNÉ LEGENDY

VRAŽDY, POLOPRAVDY A OTAZNÍKY

DAVID GARDNER



Copyright © David Gardner, 2016
Translation © Jan Mrlík, 2017
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu LEGENDS: MURDER, LIES AND COVER-UPS vydaného
v r. 2016 nakladatelstvím John Blake Publishing Limited, 3 Bramber Court, 2
Bramber Road, London, W14 9PB, England

přeložil Jan Mrlík

Redakční úprava Hana Porebská

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,

v edici Klokán, 2017

shop@alpress.cz

Vydání první

ISBN 978-80-7543-599-6 (pdf)

Obsah

Úvod	7
Marilyn Monroe	11
Legenda	13
Nebezpečné známosti	24
Spisy FBI	28
Vražda, lži a zastírání	37
Marilyniny tajné pásky	50
Co se skutečně stalo?	55
John F. Kennedy	62
Legenda	64
Jack a Jackie	66
Vražedný útok	75
Nevěra v Bílém domě	79
Lži a zastírání	87
Umlčení!	91
Ztracený mozek JFK	96
Prokletí Kennedyů	100
Co se skutečně stalo?	101
Spisy FBI	107
Mafiánští kmotři, kteří chtěli smrt JFK	110
Elvis Presley	116
Legenda	119
Špatná společnost	127
Elvis ve Vegas	131
Elvis a FBI	135
Drogy, pití a ženy	140
Elvisův černý deníček	142
Temné dny	145
Doktor Nick	154
Spasení	157
Elvis nemusel zemřít	161
Vražda, lži a zastírání	164
Úklid místa úmrtí – konečně pravda	169

Co se skutečně stalo?	171
Plán mafie na ukradení Elvisova letadla	178
Princezna Diana	183
Legenda	187
Konec pohádky	195
Vražda	200
Lži a zastírání	205
Diana předvídala své zavraždění – a jmenovala prince Charlese	208
Pitva	212
Přísně tajné dokumenty z ambasády	213
Zakrývání stop	214
Kouřící zbraň	215
Obětní beránek	218
Poslední urážka od Camilly	219
Přiznání britského snajpra	223
Co se skutečně stalo a proč?	225
Michael Jackson	230
Legenda	233
Spisy FBI	235
Ztráta prestiže	236
Volání Londýna	240
E-maily odhalující pravdu o králi popu	242
Záznam z nouzové linky 911	244
Michael nemusel zemřít	246
Michaelovy poslední hodiny	249
Lži a zastírání	251
Dlouhou dobrou noc	254
Doktor Smrt	256
Michaelovo osobní soužení	260
Pitva	261
Znovu na vrcholu	264
Tohme Tohme	265
Beze spánku	268
Otec botoxu	270
Co se skutečně stalo?	274
Závěr	278

ÚVOD

Jen málo úmrtí se dotklo tolika lidí, jako tomu bylo v pěti případech popsaných v této knize. Skon princezny Diany a prezidenta Johna F. Kennedyho pozměnil způsob, jímž na sebe nahlížely celé národy. Miliony lidí přijaly Elvise Presleyho a Michaela Jacksona do svého života natolik, že jejich ztrátu vnímali, jako by jim zemřel někdo z rodiny. Více než půlstoletí uplynulo od chvíle, kdy ve své ložnici zemřela nahá a osamocená Marilyn Monroe, ale její obraz je stále k vidění na každé velké obchodní ulici.

Ve všech pěti případech přišla smrt náhle a způsobila šok – také proto, že postihla lidi ještě příliš mladé. Překvapivě možná zapůsobí, že nejstarším z nich byl padesátiletý Jackson; JFK se dožil čtyřiceti šesti, Elvisovi bylo dvaadvacet a princezně Dianě i Marilyn teprve třicet šest.

Všech pět úmrtí se také pochopitelně stalo předmětem nekončícího rozpitvávání jak ze strany úřadů, tak v médiích. Už v době, kdy ještě byli naživu, média o této pětici předkládala všemožné polopravdy, takže lidé o každém z nich diskutovali, kritizovali je a uctívali, jako by to byli blízcí přátelé. Proto jsme se většinou spokojili s takovými verzemi o způsobu a důvodech jejich skonu, jaké nám média předložila.

Vstřebávali jsme všemožné konspirační teorie koncipované kolem vraždy prezidenta Kennedyho, ale vlastně se nám ani nechtělo věřit, že by šlo o dílo nějakého pomateného „komouše“, který střílel očarovanou kulkou.

Jackson sice měl za sebou období, kdy ho spojovali s mladými chlapci, nicméně šlo o nevinnou oběť finančně náročného playboyského lékaře. Conrad Murray poté, co

Jacksonovi aplikoval silné anestetikum, aby mohl usnout, měl napilno klábosit po telefonu se svými přítelkyněmi. Jackson už se neprobudil.

Marilyn Monroe stále jako by chodila sem a tam po visutém laně spojujícím slávu a nejistotu, až upadla do tak hlubokého zoufalství, že předávkování barbituráty působilo jako poslední výkřik, jímž se domáhala pozornosti.

Podobně tomu bylo s Presleym: smažené sendviče s burákovým máslem, pilulky a paranoia z něj udělaly odulou karikaturu umělce z dob, kdy zpíval „Blue Suede Shoes“, a nakonec se stal obětí vlastní slabosti.

A Diana? Nu, havárie auta v Paříži byla přece dopravní nehoda, nebo ne?

Jako novinář jsem se dvěma z těchto tragédií bezprostředně zabýval, a tak jsem věděl, že kolem princezny Diany a Michaela Jacksona se objevilo mnohem víc příběhů, než se kdy dostalo na veřejnost. V Dianině případě ovlivňoval britský establishment s nemilosrdným patriotickým zanícením veškeré publikované informace, až to zavánělo protiimigrantským rasismem, a zničil někdejšího vlastníka obchodu Harrods Mohameda Al-Fayed, jehož syn Dodi Al-Fayed při nehodě rovněž zahynul. Vyzývám každého, kdo si přečte moje vyličení událostí vedoucích k Dianině smrti, průběhu nehody a událostí následujících, aby zvážil, bude-li věřit, že šlo o hru náhody.

Podle tvrzení Paula Burrella, který v té době sloužil jako Dianin komorník, mu sama královna sdělila, že na Dianině smrti mělo podíl působení „temných sil“. Fakta zkoumaná optikou zpětného pohledu jasně ukazují, že toto vyjádření nebylo vůbec přehnané.

Pokud jde o Jacksona, seděl jsem téměř každý den u soudu s doktorem Conradem Murrayem, který se konal v roce 2011 v Los Angeles. Dospěl jsem k závěru, že tenhle nafoukaný lékař vlastně posloužil jako obětní beránek, což bylo –

s ohledem na média – nezbytné z hlediska vyšetřovacích orgánů zabývajících se „zločiny“ vztahujícími se k významným osobnostem. Choval se neeticky a nečestně, ale zdaleka v tom nebyl sám. Vinu s ním měli nést ještě další, ti však vyvázli bez trestů.

Obdobně jako v případě Dianiny smrti bylo i v případě zavraždění JFK pro jisté mocné síly mnoho v sázce a záleželo na tom, jak se událost bude prezentovat veřejnosti. Někdo by mohl namítnout, že pokud je ve hře otázka národní bezpečnosti, stírá se rozdíl mezi správným a nesprávným; uvažte však, že po střelbě v Dallasu zemřelo více než sto lidí, kteří byli s událostí nějak propojeni, a mnozí z nich za hrůzných okolností. Atentát nebyl ani zdaleka akcí osamělého střelce.

Určité vlivné síly z vrcholných vládních úřadů a ze špiček organizovaného zločinu v USA se střetly v názorech na to, jak má být naloženo s Marilyn Monroe. Teprve později, daleko později, se ve spisech, které vedla FBI o plavovlasé sexbombě, objevily pověsti o jejích milostných pletkách jak s JFK, tak s jeho mladším bratrem Robertem F. Kennedym. Z tak komplikované pavučiny jistě nebylo lehké uniknout.

Pokud jde o Elvise, jeho život i smrt jsou pevně propojeny s „Mafií z Memphisu“, partou jeho přátel, parazitů a nohsledů, a to do té míry, že tito lidé byli raději ochotni lživě tvrdit, že byl objeven mrtvý v posteli, než by po pravdě řekli, že ho našli ležet s pyžamovými kalhotami u kotníků poté, co spadl hlavou napřed ze záchodové mísy. Nikdo by nepopřel, že Elvis ke konci života zápolil se zlými osobními démony, ale v té době se také začal jeho život obracet k lepšímu a zpěvák doufal, že se vrátí zpátky ke své bývalé manželce Priscille. Čím více se toho člověk dozvídá o posledních dnech Elvisova života, tím méně pravděpodobné se zdá, že jeho smrt byla důsledkem nehody nebo sebevraždy..., a tím hrozivěji se vynořuje možnost vraždy.

Nechci vám vnucovat, čemu máte věřit. Něco z toho, co budete na následujících stránkách číst, už možná znáte z dřívějších, některá vysvětlení se také dočkala odsouzení jako plané konspirační teorie. Ale také zjistíte, že pouhý výčet známých a ověřených skutečností dodává těmto „teoriím“ větší váhu, a naopak oficiální verze se jeví jako záměrně zkreslené.

Když jsem začal zkoumat okolnosti úmrtí těchto pěti osobností, ohromilo mě, kolik skutečností bylo buď utajeno, nebo překrouceno. Ve všech pěti případech se objevuje množství lží, které mají zamaskovat jejich stinné stránky a nejisté kontury a vzbudit zdání, že je vše v naprostém pořádku, že není žádný důvod k nejistotě nebo dalšímu pátrání.

Pravý opak je ale pravdou. V každém z těchto pěti případů existují velmi znepokojivé důvody, proč se o ně zajímat. Otázky zůstávají a mohu jen doporučit, abychom se stavěli velmi obezřetně k odpovědím, které jsme doposud dostávali.

MARILYN MONROE

Svíčka jejího života zablikala ve větru a zhasla během vlahé kalifornské noci v srpnu 1962.

Filmová bohyně, která zdánlivě měla všechno, po čem mohla zatoužit – omračující vzhled, mocné ctitele a bohatství převyšující nejmělejší sny – si sáhla na život a přivedila milionům svých fanoušků nesmírný otřes.

Anebo snad...

Jistě, vedle ní se našly prázdné lahvičky od prášků na spaní Nembutal, a rozhodně nebylo tajemstvím, že se životem nejistě potácela pod tíží své slávy a trpkých zklamání, jichž se dočkala během bouřlivých let.

Našli ji v posteli ležet nahou na břicho. V ruce stále svírala sluchátko bílého telefonu – zkrátka krasopisné tragické ukončení pohádkového života, který jí nesmírně zhořkl. Získala velmi brzy příliš mnoho a vyhořívala jako svíce, k níž ji přirovnal sir Elton John o mnoho let později, aby se s ní rozloučil písní, kterou pak dojímavě přepsal do verze určené zemřelé princezně Dianě.

Avšak během měsíců a let následujících po Marilynině smrti se objevovalo stále víc podrobností o jejích utajovaných intimních vztazích s některými nejmocnějšími muži Ameriky a pozvolna se ukazovalo, že její tragédie má složitější pozadí, než se zprvu soudilo.

S každým novým odhalením se nemyslitelné stávalo stále věrohodnějším. Bylo by to opravdu možné? Stala se snad Marilyn obětí vraždy?

Ještě méně uvěřitelnou se jevila možnost, že její smrt byla připravena a uskutečněna jako součást temného spiknutí, jehož nitky sahaly až do Bílého domu; nicméně tuto alternativu podporovali někteří z jejích životopisců, kteří věnovali roky rozhovorům se stovkami Marilyniných přátel a známých.

Dnes se považuje za zcela jisté, že prožila vášnivé románky s prezidentem Johnem F. Kennedym a jeho bratrem Robertem F. Kennedym, pozdějším americkým generálním prokurátorem, i když byli oba ženatí a mohli velmi mnoho ztratit; její přátelé se zmiňovali o „kouřící pistoli“ – tajném deníku, v němž si Marilyn údajně poznamenávala své mimomanželské schůzky.

Mluvílo se dokonce i o tom, že mohla být s Bobbym Kennedym těhotná – a to by znamenalo skandál, jenž by enormně ohrozil jeho politické ambice.

Někteří z Marilyniných nejbližších přátel vyjadřovali přesvědčení, že utajení vrahové z CIA – či dokonce zabijáci mafie – dostali za úkol ji otrávit. Konspirační teorie založené na právě takovém scénáři hereččiny smrti přetrvávají dodnes.

Další jsou zase přesvědčeni o tom, že do hry vstoupilo záměrné klamání a matení veřejnosti, aby se známá fakta sestavila do senzačnějšího příběhu, zatímco pravda byla taková, že filmová hvězda se tragicky přepočítala v zoufalém pokusu přilákat na sebe pozornost.

Ani zpráva o soudní pitvě neobsahuje konečný závěr o příčině její smrti. Losangeleský soudní lékař dospěl k závěru, že šlo o „pravděpodobnou sebevraždu“.

Při téhle snad nejzáhadnější z tragédií, které postihly známé celebrity, je jen máloco skutečně takové, jak se jeví. Dokonce k ní nedošlo ani v den uvedený v záznamu o její smrti, ale v předešlém pozdním večeru. Nekonzistentní záznam o pitvě a podivný způsob policejního vyšetřování

by dnes v případě tak významné osobnosti nebyly vůbec možné. Sotva lze pochybovat o tom, že v zákulisí případu působily významné síly.

S pomocí dříve utajovaných spisů FBI a po letech pátrání má tato kniha rozeznat spekulace, vyloučit nespočet lží a zástěrek obklopujících předčasnou smrt Marilyn Monroe a objasnit, k čemu skutečně došlo osudné noci v Brentwoodu na adrese 12305 Fifth Helena Drive.

Máme samozřejmě stále k dispozici filmy a nezapomenutelné fotografické snímky, jež dokumentují, že její plavovlasá nezaměnitelná krása je stejně zřejmá dnes jako před padesáti lety. Zůstává však zneklidňující podezření, že Marilyn neukončila život vlastní rukou, a že kdyby si nezískala tak mocné přátele – a nepřátele –, mohla se dožít zralého věku.

Na následujících stránkách se pokusím věrohodně vysvětlit, proč jedna z mocných amerických frakcí zosnovala „dokonalou vraždu“ nic netušící herečky, a následně skupina ještě mocnějších lidí šla až do krajnosti, aby vraždu zamaskovala.

Jedinou nevinnou zůstává sama Marilyn Monroe. Stala se skutečnou obětí poté, co jako oběť prožila vlastně celý život.

LEGENDA

Připomeneme-li si příšerné dětství Marilyn Monroe, pochopíme, proč ani láska milionů fanoušků v dobách její největší hollywoodské slávy nepostačovala k tomu, aby ji zbavila vtíravé nejistoty, která narušovala každý její vztah.

Narodila se v chudinském oddělení losangeleské okresní nemocnice 1. června 1926 jako „obyčejná“ Norma Jeane Mortensonová a musela se rychle naučit, jak se vyrovnat s tím, že ji lidé budou odmítat.

Otec zapsaný v jejím rodném listě – pekař Edward Mortenson – opustil matku Gladys, ještě než se Norma narodila, a má se za to, že jejím skutečným biologickým otcem byl Charles Gifford, nadřízený její matky v Consolidated Film Industries, kde pracovala jako filmová střihačka. Ať už byl Marilyniným otcem kdokoli, v jejím životě žádnou další roli nesehrál.

Už dvanáct dní po narození byla Norma Jeane opuštěna podruhé, když ji matka, která se ocitla zcela bez prostředků, musela předat pěstounským rodičům, jimiž se stali Albert a Ida Bolenderovi. A její truchlivé dětství pokračovalo: předávali ji z jedné pěstounské rodiny do druhé a občas ji poslali do sirotčince, zatímco její matka bojovala s chudobou a duševní nemocí.

V nekrologu otištěném v listu *New York Times* stálo, že měla dětství jako „Oliver Twist v dívčích šatech“. Nebylo jí dopřáno ani trochu lásky. V jedné pěstounské rodině dostala na hraní místo panenek prázdné láhve od whisky.

Bolenderovi, oddaní věřící z pobočky Jednotné pentekostální (letniční) církve, se k Marilyn chovali „strašně přísně“, jak později vzpomínala. „Nechtěli mi nějak ubližovat, takové prostě bylo jejich náboženství. Vychovávali mě dost hrubě.“

V oněch prvních letech života, kdy se formovala její osobnost, představovala matka Gladys jen „tu paní s červenými vlasy“, která dcerku navštěvovala pouze zřídkka, než se jí podařilo koupit domek poblíž Hollywood Bowl. To bylo dceři sedm let a nastěhovala se k matce. Nešlo ale o příjemnou zkušenost. Už po několika měsících jejich obnoveného soužití se Gladys nervově zhroutila.

Marilyn ve svých pamětech *Můj příběh* vzpomínala, že slyšela „strašný randál na schodech před kuchyní“. Malé děvčátko se běželo podívat, co je to za rámus, a zastihlo svou matku s vytřeštěnýma očima ve schizofrenickém záchvatu.

„Křičela a smála se,“ psala Marilyn. „Pak ji odvezli do psychiatrické léčebny v Norwalku.“

Na tento traumatický zážitek Marilyn nikdy nezapomněla. „Pořád jsem slyšela ten hrozný hluk na schodech. A křik a smích mé matky, když ji odváděli z domu, který pro mě chtěla pořídit,“ vzpomínala.

Osamocené, vyděšené dívce přiklepli status chráněnce státu a svěřili ji do péče matčiny nejlepší přítelkyně Grace McKeeové, která ovšem čelila podobným potížím s hmotným zajištěním jako Marilynina matka a občas vracela dívku zpátky do sirotčince v Los Angeles, aby vůbec vyšla s penězi.

Jako dospělá využívala Marilyn svého těla, aby získala, po čem toužila. Někdo se nad tím může pohoršovat, ovšem její rozkolísaný vztah k sexu nepochybně pramenil ze zneužívání, kterému byla vystavena jako dítě. Později popisovala, jak ji – devítiletou – do své ložnice vlákal podnájemník „pan Kimmel“, který bydlel v pečovatelském domě, kam ji poslali na vychování.

Ve své autobiografii později napsala: „Procházela jsem kolem jeho pokoje, tu se otevřely dveře a on mi tiše řekl: ‚Prosím tě, Normo, pojď sem.‘“ Dveře za ní zavřel a zamkl. „Tak, a teď nemůžeš odejít,“ smál se.

„Měla jsem strach, ale neodvážila jsem se volat o pomoc. Věděla jsem, že kdybych křičela, tak by mě s hanbou poslali zase do sirotčince,“ pokračovala Marilyn. „Pan Kimmel to věděl taky. Když mě objal, kopala jsem a bojovala s ním ze všech sil, ale ani jsem nehlesla. Byl silnější než já a nepouštěl mě. Pořád mi šeptal, ať jsem hodná holčička.“

Když se jí nakonec podařilo utéct, pověděla „tetě Grace“, k čemu došlo, ale její náhradní matka odmítala věřit, že by takový „jemný člověk“ mohl udělat něco podobného. Stejně tak nevěřila, když se v roce 1937 její opilý manžel Ervin Goddard pokoušel vnutit Marilyn svou pozornost.

Marilyn vzpomínala, jak si Grace stěžovala: „Nemůžu věřit nikomu a ničemu.“ Ovšem místo aby vykopla manžela z domu, sbalila své mladé svěřenkyni pět švestek a poslala ji k jiným příbuzným.

V pochmurném dětství se jí nedostávalo pevných bodů, k nimž by se mohla upnout. „Během dospívání jsem zjistila, že jsem jiná než ostatní děti,“ přiznávala Marilyn později, „protože jsem v životě nepoznala žádné milující polibky ani přísliby.“

Sotva tedy někoho může překvapit, že její první sňatek ve věku šestnácti let posloužil jen jako prostředek, který jí umožnil skoncovat s životem sirotka, měl málo společného s plozením dětí a budováním rodinného hnízda, a téměř jistě nic společného s láskou. Šlo jen o způsob, jak uniknout z nešťastného dětství.

„Než se mi podařilo zbavit právního postavení sirotka, umístili mě k devíti různým rodinám,“ řekla později. „Udělala jsem to v šestnácti, abych se stala dospělým člověkem.“

Jako vhodná volba jí připadal Jim Dougherty, jednadvaacetiletý sousedův syn, který pracoval jako dělník v továrně Lockheed Aircraft, ale po uzavření sňatku 19. června 1942 jejich vztah sotva překračoval „přátelství se sexuálními výhodami“, a jakmile její počínající kariéra v Hollywoodu nabrala určitý spád, nepotřebovala už manžela, s nímž neměla společného nic než příjmení.

Na svatebních fotografiích se Norma Jeane s kyticí v rukou usmívá. O čtyři roky později, když byl 13. září 1946 potvrzen rozvod, se začala formovat její budoucnost coby Marilyn Monroe. S Doughertym už nikdy nepromluvila.

První smlouvu na práci modelky uzavřela s módní agenturou Blue Book poté, co si jí všimli, když pracovala během druhé světové války v muniční továrně. Přerod z kudrnaté brunety v blondatou sexbombu zvolna započal už v předešlém roce, kdy ji fotografovali pro magazín *Yank*. V dubnu 1946

se její snímek objevil na obálce časopisu *The Family Circle* – měla na sobě kostým Dorotky z *Čaroděje ze země Oz* a hrála si s jehňátkem. Ve skutečnosti se však chtěla stát filmovou herečkou a byla ochotna udělat cokoli, jen aby toho dosáhla, včetně nocí strávených v posteli s činovníky studií, kteří měli moc zařídit, aby se její sny přeměnily ve skutečnost.

První – a zřejmě zásadní – krok znamenalo přebarvení vlasů na blond a následná změna jména. Monroe bylo dívčí jméno její matky a Marilyn prostě znělo víc sexy než Norma Jeane.

Ben Lyon, pracovník studia 20th Century Fox, jako první rozpoznal Marilynin potenciál coby nové Jean Harlowové. Právě on ji přesvědčil, aby si zvolila nové jméno. Ale modelka mířící k roli herečky měla políčeno na větší kořist. Tvrdě pracovala a chodila na herecké a taneční lekce, jenže se nedokázala vymanit ze škatulky hloupoučkých blondýn a nedostávala nic lepšího než nemluvící role. Nakonec získala i první větší úlohu a odehrála ji, aniž by na sebe jakkoli upoutala pozornost.

Zařekla se, že nepřipustí, aby spadla do finanční pastí, která zničila její matku. Když se jí v roce 1949 nedostávalo peněz, souhlasila s tím, že fotografu Tomu Kelleyovi bude za mizerných padesát dolarů pózovat nahá na kusu rudého hedvábí.

Nastal čas, aby svůj vzhled uplatnila mnohem lépe.

Jako první se dostal do jejího hledáčku zakladatel společnosti 20th Century Fox Joe Schenck, který přesvědčil svého kamaráda Harryho Cohna, šéfa studia Columbia Pictures, aby jeho milence nabídl šestiměsíční kontrakt s platem pětadesát dolarů měsíčně, a k podpisu smlouvy došlo v březnu 1948. Prodloužení této smlouvy se sice Marilyn nedočkala, ale nemusela se strachovat. V té době se sblížila s Johnnym Hydem, viceprezidentem talentové agentury William Morris. Bylo mu třiapadesát a jí teprve dvaadvacet.

I když s ním spala, netajila se s tím, že přinejlepším jde o něžný obchodní vztah. Hydea nicméně okouzila a on si předsevzal udělat z Marilyn hvězdu. Nejdříve přišla role mladé milenky stárnoucího kriminálního ve filmu *Asfaltová džungle* z roku 1950 a následoval průlomový film *Vše o Evě* (rovněž z roku 1950), v němž hrála sokyni Bette Davisové. Konečně zahájila vysněnou hereckou dráhu.

Hyde jí téhož roku zařídil zákrok na kosmetické chirurgii. Odstraněním hrbolku na nosní chrupavce se změkčil obrys poněkud baňatého nosu a Hyde pro ni dojednal sedmiletý kontrakt se studiem 20th Century Fox.

Roku 1952 se její portrét objevil na obálce magazínu *Life* spolu s titulkem ŘEČI O HOLLYWOODU.

Když se v magazínu *Playboy* objevily její nahé fotografie pořízené Kelleyem a v prosinci 1953 se stala první playmate, vypukl skandál, který jen posílil image herečky jako sexsymbolu. Beze studu prohlásila, že potřebovala peníze, aby mohla zaplatit nájem. Nějaká žurnalistka se jí zeptala: „Chcete říct, že jste byla jen tak a nic jste neměla?“ Marilyn odpověděla téměř bez dechu, jak pro ni bylo typické: „Ale ano, měla jsem puštěné rádio.“

Rychle se jí začaly hrnout četné filmové nabídky, a ať šlo o propadáky nebo úspěšné filmy, Marylinina sláva během padesátých let nezadržitelně rostla. Její jméno se ocitlo na čelném místě plakátů společně s Cary Grantem u filmu *Omlazovací prostředek* a s Richardem Widmarkem ve snímku *Klepáním se neobtěžuj* v roce 1952; následujícího roku hrála po boku hvězd první velikosti Betty Grableové a Lauren Bacallové ve filmu *Jak si vzít milionáře* a s Jane Russellovou ve snímku *Páni mají radši blondýnky*.

Slavná scéna z roku 1955, při níž stojí nad větracím výdechem z metra a kolem nohou se jí vzdouvají bílé šaty,

pochází z filmu *Slaměný vdovec* a patří k nejtrvalejším ikonickým obrazům dvacátého století.

Roku 1956 si vydobyla i uznání kritiků za roli salonní zpěvačky Chérie ve snímku *Zastávka v Kansasu*, a říká se, že ji nesmírně zklamalo, když za ni nebyla nominována na Oscara. Film *Někdo to rád horké* s Tonym Curtisem a Jackem Lemmonem převlečenými za ženy se v roce 1959 stal obrovským trhákem a později jej Americký filmový institut označil za „největší americký komediální film všech dob“. Prokázala v něm i svůj komický talent.

Marilyn své úsilí ještě navýšila ve filmu *Pojď, budeme se milovat* z roku 1960, v němž hrála s Yvesem Montandem, a rovněž ve svém posledním snímku *Mustangové* z roku 1961, kde jejího partnera představoval Clark Gable.

Titulky na prvních stranách novin se ovšem ve stejné míře týkaly i jejího soukromého života.

Počátkem padesátých let jako vycházející hvězdička mohla při výběru partnerů sotva mířit špatně, zejména když navázala vztah s americkým baseballovým hrdinou Joem DiMaggiem. Jejich romanci odstartovala schůzka naslepo v kalifornském Newport Beach 8. března 1952. Toho večera na sobě měla modrý kostým a bílou halenku s hlubokým výstřihem a Joea tak ohromila, že se ve zprávách objevilo „... velký Joe DiMaggio mimo hru.“

Oba pocítovali vzájemnou chemii a zanedlouho se dva z nejslavnějších lidí v Americe vzali. Sňatek uzavřeli 14. ledna 1954 za horečné pozornosti médií a velký sportovec na odpočinku dělal, co mohl, aby svůdnou sirénu přeměnil v oddanou ženušku. Snad nikoho nepřekvapí, že neuspěl, ale ve hře měly svou váhu ještě další faktory.

Joe byl posedlý pořádkumilovností, zatímco ona se chovala „jako čuně“. Nenáviděl Hollywood, ona však platila za největší filmovou hvězdu. Ráda flirtovala, zatímco on dával najevo majetnické sklony a „nepřičetnou žárlivost“. Málo-

kdo pochyboval, že se opravdu milují, ale prostě jim to nemohlo klapat. Přísllovečná poslední kapka do poháru padla osm měsíců po svatbě, kdy Marilyn točila scénu se vzdouávající se sukní do filmu *Slaměný vdovec*.

DiMaggio se účastnil natáčení a údajně zuřil, když se záběr natáčel stále dokola a jak herci, tak filmový štáb hltali Marilyn očima. Když se vrátili domů, zlost v něm vzkyplá, rozpoutala se prudká hádka a nedlouho nato se rozešli.

Marilyn podala žádost o rozvod, kterou odůvodnila duševním týráním, a 27. října 1954 byl rozvod potvrzen. Před soudem popsala, že se k ní DiMaggio choval chladně, nemluvně a lhostejně, takže se zdálo, že po necelém roce manželství se jejich vztah nenapravitelně zhroutil.

Žádného z fanoušků, kteří ji měli zaškatulkovanou jako „pitomou blondýnu“, by nikdy nenapadlo, koho si vezme za třetího manžela. Ale Marilyn nebyla hloupá a Arthur Miller – tehdejší nejpopulárnější americký dramatik – nepodlehle pouze jejím pověstným oblinám. Věřil v ni rovněž jako ve velkou herečku.

Setkali se při natáčení snímku *Tak mladý, jak se cítíš* (1951) a rychle si porozuměli, ačkoli byl Miller ženatý a měl dvě malé děti. Nabídla mu únik před tíživým domácím životem v lůně rodiny. On byl naopak zárukou toho, že jako herečka získá ve filmovém průmyslu úctu, po které bažila.

I když autor slavných her *Všichni moji synové*, *Smrt obchodního cestujícího* a *Zkouška ohněm*, ověnčený Pulitzerovou cenou, brzy zamířil zpátky na východní pobřeží, aby ulehčil svému svědomí, dopisovali si i během jejího nebláhného manželství s DiMaggiem, a pouhý měsíc po podání návrhu na rozvod se Marilyn vydala do New Yorku, aby s Millerem pokračovali tam, kde před třemi lety skončili.

Svůj vztah udržovali v tajnosti, dokud se Millerovo soužití s manželkou Mary nerozpadlo, a 29. června 1956 se Marilyn za Millera provdala. Zanedlouho ovšem došlo k prozření, a to při cestě do Anglie, kde Marilyn natáčela film *Princ a tanečnice* se sirem Laurencem Olivierem.

Ukázalo se, že zadumaný, literaturou zaujatý spisovatel a nejistá, citově závislá herečka netvoří příliš dobrý pár. Miller z Anglie brzy odcestoval, rozrušený kousky, které mimo filmování vyváděla jeho nová manželka, a přiváděný do rozpaků tím, jak jí Olivier očividně pohrdal. Od té chvíle šlo všechno k horšímu.

Během manželství Marilyn prodělala dva potraty a manžel, který si jí očividně nijak zvlášť nevážil a stále byl přesprávně zaujatý svou profesí, ji nechával trpět samotnou. Zatímco on trávil nesčetné hodiny prací ve studovně, ona hltavě popíjela šampaňské ve své ložnici a čekala na prchavé chvíle, které trávili spolu.

Nevyhnutelná hrana zazvonila manželství v době, kdy se jejím partnerem ve filmu *Pojď, budeme se milovat* stal francouzský herec Yves Montand. Flirtování s ženatým kolegou – který mimochodem stále zůstal se svou manželkou – nasypalo příslovečnou sůl do ran jejího manželství, které se ještě tak tak dobelhalo k natáčení snímku *Mustangové*, jehož scénář napsal Miller pro Marilyn.

Ona však ten film nenáviděla a nabývala stále víc přesvědčení, že Miller při natáčení snižuje její autoritu, což vedlo až k ohnivé hádce, při níž Marilyn rozbila zrcadlo v ložnici a v záchvatu vzteku kopala do stolků a převracela je.

Natáčení filmu skončilo a s ním také Marilynino třetí manželství. Rozvedli se s Millerem v roce 1961, nedlouho před premiérou *Mustangů*.

Mezi Marilyniny milence patřili Marlon Brando, Frank Sinatra a Tony Curtis, který posléze pronesl slavný výrok: „Když jsem byl s Marilyn v posteli, nikdy jsem si nebyl

jistý – před tím, při tom, ani po tom –, nač zrovna myslí. Byla herečka. Uměla hrát svou roli. Dokázala předvést výkon, jaký podle jejího názoru muž očekával. Nikdy jsem nežádal víc.“

Příznačný pro ni byl zálusk na mocné muže – tento sklon jí dobře posloužil v době, kdy proploovala „žraloky zamořenými vodami Hollywoodu“, avšak nakonec vedl k jejímu pádu.

Jestliže Norma Jeane musela své ambice skrývat, Marilyn Monroe v tomto směru na žádné překážky nenarážela.

Stala se nejžádoucnější ženou na světě; zcela přirozeně ji tudíž navštěvovali ti nejmocnější mužové planety.

FAKTA ZE ŽIVOTA MARILYN MONROE

1. Šaty, jež měla Marilyn na sobě, když zpívala slavný popěvek „Šťastné narozeniny, pane prezidentě“ 19. května 1962, obepínaly její míry 94-58-91 tak těsně, že jí musely být došity přímo na těle. Prodalý se v aukci v roce 1999 za 1 267 500 dolarů.
2. Umývala si obličej patnáctkrát denně, protože se bála, aby se jí neudělaly uhry.
3. V roce 1947 ji v Kalifornii korunovali jako Artyčkovou královnu.
4. Stala se vůbec první playmate měsíce magazínu Playboy v roce 1953, poté co Hugh Hefner koupil práva k fotografiím s nahou Marilyn z roku 1947 za královskou cenu 500 dolarů. Rovněž si koupil hrobku sousedící s Marilyniným hrobem na hřbitově Westwood v Los Angeles, aby mohl trávit věčnost po jejím boku.

5. Jako Marilyn Monroe se poprvé podepsala v roce 1946 a musela se ptát, jak se to přesně píše (nevěděla, kam patří „i“ ve jméně Marilyn). Právně si změnila jméno teprve v roce 1956.
6. Nosila brýle.
7. Poprvé pózovala jako modelka za pouhých 5 dolarů v tovarně Radioplane Corporation pro článek „Ženy pracují pro válku“.
8. Původně ji obsadili místo Audrey Hepburnové do role Holly Golightlyové ve snímku *Snídaně u Tiffanyho* z roku 1961. Spisovatel Truman Capote chtěl, aby roli hrála Marilyn, ale její herecký manažer Lee Strasberg jí poradil, že by pro její image nebylo dobré hrát prostitutku.
9. V Hollywoodu se její první spolubydlící stala herečka Shelley Wintersová. Marilyn bylo tehdy jednadvacet a Shelley sedmadvacet let.
10. Marilyn naprosto nepatřila k hloupým blondýnám, ráda četla a v době smrti jí patřila knihovna s více než čtyřmi sty svazky, mezi nimiž figurovala díla Tolstého, Freuda a Jamese Joyce.

NEBEZPEČNÉ ZNÁMOSTI

John F. Kennedy uhasil podrážkou nedopalek doutníku na prahu prezidentské lóže a říkal si, že Marilyn Monroe pro něho asi chystá něco zvláštního. S manželkou Jackie se koneckonců pohádal kvůli tomu, že herečka má být na jeho narozeninové oslavě v Madison Square Garden, a výsledkem bylo, že Jackie ostře odmítla vůbec se akce účastnit a místo toho odcestovala do Virginie projet se na koni.

Když mu asistent zavolal několik dní před 19. květnem 1962, kdy se oslava konala, aby se ujistil, zda nevzniknou námitky proti tomu, aby v rámci show vystoupila také Marilyn Monroe, prezident se rozesmál a odpověděl, že pokud mu chce zazpívat, nemá s tím nejmenší problém.

Něco takového však rozhodně neočekával.

I na to, že šlo o hollywoodskou hvězdu s největším sex-appealem, vyhlížela Marilyn úchvatně. Šaty tělové barvy od Jeana Louise ponechávající odkrytá záda – a pošíité 25 000 napodobeninami drahokamů – jí seděly tak těsně, že jí musely být doslova sešity na nahém těle, takže neponechávaly téměř žádný prostor pro představivost. Její udýchaný, procítěný přednes gratulačního popěvku „Šťastné narozeniny, pane prezidentě“ vešel do historie jako jedno z nejpamětihodnějších vystoupení vůbec.

Když dozpívala, JFK vyšel za bouřlivého potlesku na pódium a zažertoval: „Děkuji vám. Když jste mi teď tak nádherně a procítěně zazpívala ‚Šťastné narozeniny‘, můžu odejít z politiky.“

Marilynino vystoupení nadchlo celý patnáctitisícový dav, který se shromáždil v Madison Square Garden spíše kvůli opatření fondů pro prezidentovu politickou kariéru než ke skutečné narozeninové oslavě – Kennedymu mělo být pětadvětileté teprve za deset dní a stále ho tížily značné dluhy za triumfální prezidentskou kampaň v roce 1960.

JFK a jeho mladší bratr Bobby, který seděl se svou ženou Ethel jen o několik míst dál ve stejné řadě jako prezident, však Marilynino vystoupení vnímali jako značně nebezpečné a způsobilé vyvolat daleko hlubší odezvu. Má-li se věřit slovům početných přátel a známých bratrů Kennedyových, oba prožili s Marilyn vášnivý poměr a prý si s ní dopřáli i sex ve třech, což lze chápat jako překvapivé propojení váženého rodinného klanu s hollywoodskou krasavicí.

Marilyn se poprvé setkala s JFK počátkem padesátých let, kdy oba teprve začínali budovat svou kariéru, na večírku,

který pořádal její agent Charles Feldman v Los Angeles. Tehdy žádný romantický vztah nenavázali, ale povídalo se, že od prvního setkání s Kennedym jí oči jen jiskřily. Když ji na jaře 1960 formálně představili nadcházejícímu prezidentovi, už byla třikrát vdaná, přičemž Kennedy se oženil s Jackii v roce 1953. To ovšem Marilyn nezabránilo, aby zcela nepropadla kouzlu elegantního politika.

„Moc bych si přála, aby si nevzal Jackii,“ řekla přítelkyni. „Ráda bych se stala jeho ženou.“

První schůzku Marilyn s Jackem zprostředkovala jeho sestra Patricie, šesté z devíti dětí Joea a Rose Kennedyových, která žila s elegantním manželem, avšak těžkým alkoholičkem, anglickým hercem Peterem Lawfordem v Los Angeles, kde se také s vnímavou herečkou spřátelila. Patricie chápala Marilyn jako nádherného hosta, kterého mohla předvádět před omámeným bratrem. Při jeho pověstných sklonech k záletům a její zoufalé potřebě, aby si jí někdo cenil, mohl nastat jen jediný výsledek.

Matthew Smith v knize *Marilynina poslední slova* tvrdí, že jejich tajné schůzky se odehrávaly v hotelech Beverly Hills na západním pobřeží a Carlyle v New Yorku. Při jedné příležitosti si prý Marilyn nasadila paruku a v ruce nesla poznámkový blok, aby se maskovala za sekretářku a mohla nepozorovaně vklouznout do Johnova apartmá.

Při víkendovém pobytu v domě Binga Crosbyho v Palm Springs v březnu 1962 byl během party u bazénu Jack pozorován ve společnosti Marilyn. „Prezident měl svetr s rolákem a ona župan. Očividně toho už hodně vypila,“ prozradil životopisci Anthonymu Summersovi někdejší soudní příseďící z okresu Los Angeles Philip Watson. „Zdálo se očividné, že jsou si velmi blízcí a že tam spolu zůstávají přes noc.“

Jenže Marilyn měla nebezpečné sklony k upovídání a začala se novým vztahem vychloubat před svými přáteli. Pro JFK účast Marilyn na oslavě narozenin v Madison

Square Garden představovala příslovečnou poslední kapku – a také pro Jackii Kennedyovou, která už nedokázala podobné veřejné divadélko přehlížet.

Vztah s Marilyn znamenal pro prezidenta nejspíš jen o málo víc než dobytí vzrušující kořisti – očividně jedné z mnoha. Pro Marilyn však měl mnohem větší cenu. Velká Marilyn Monroe určitě nebyla zvyklá snášet, aby ji někdo naprosto ignoroval.

„Volala mu v jednom kuse. Chtěla se s ním vidět. Věděli o tom všichni,“ prohlásil jeden z agentů tajné služby.

Na své telefonáty však nedostávala odpověď.

„Strávil jsem s tím člověkem dost času, abych poznal, že pro něho žádná žena neplatila za posvátnou, dokonce ani jeho manželka ne,“ sdělil životopisci J. Randymu Taraborrellimu komorník George Jacobs, přítel Franka Sinatry.

„Pocítoval stejnou potřebu jako Alexandr Veliký: dobýt svět. Pro něho Marilyn znamenala jen další z dobovačných tažení, další kořist – možná měla pověst Velkého bílého žraloka z Hollywoodu, ale pořád figurovala jen jako položka v seznamu, nešlo o žádnou velkou romanci,“ dodal.

JFK působilo starosti, že se s ním Marilyn neustále pokoušela setkávat, a také ho znepokojovala její rostoucí nevyrovnanost, a tak vyslal do Kalifornie bratra Bobbyho, který byl o osm let mladší, aby ji uklidnil.

Bobby se coby generální prokurátor vydal ve šlépějích svého bratra a vyšplhal po „namydlené tyči“ až do Washingtonu. V té době už bylo nad slunce jasnější, že jakákoli aféra s Marilyn je pro Kennedyovy sud s prachem, ale když se s ní Bobby setkal v pobřežní usedlosti Lawfordových v Santa Monice, docela ho omráčila.

I druhý, rovněž ženatý Kennedy očividně navázal se sex-bombou intimní vztah, zrovna jako předtím jeho bratr.

Podle některých z Marilyniných životopisců z toho musel nevyhnutelně vyplynout pořádný chaos, ale počátkem šede-

sátých let se všechno v tichosti zametlo pod koberec a mimo zraky veřejnosti. Až do smrti bratrů Kennedyových se objevil sotva nějaký náznak jejich nevěry, ačkoli mnoho lidí, kteří k nim měli blízko, přišlo později s tvrzením, že o všem věděli.

Marilyn pochopila, že nemá valnou naději vyvolat vztah s prezidentem ze stínů, ovšem pokud šlo o jeho bratra, tam se ocitla v docela jiné situaci.

Podle soukromého detektiva Mila Speriglia se o Marilyn povídalo, že v době plného rozkvětu jejich vztahu s Bobbym otěhotněla. Napsal, že se s tímto nedopatřením svěřila sedminásobnému otci Bobbymu, zřejmě v přesvědčení, že ho dokáže přemluvit, aby se s Ethel rozvedl a oženil se s ní. Nové dilemma prý celou rodinu Kennedyů vylekalo, protože pokud by se rozšířily klevety, že otcem Marilynina dítěte může být jeden či druhý bratr, mohl by se kolem JFK snadno rozhořet nepříjemný skandál. Speriglio dokonce zašel ještě dál a tvrdil, že na Bobbyho naléhání podstoupila Marilyn potrat, načež ji, stejně jako jeho bratr, lhostejně pustil k vodě.

Soukromé očko tvrdilo, že dva dny po interrupci nechal Bobby odpojit telefon s číslem, které dal Marilyn jako svou soukromou linku. Znovu zůstala sama.

Během týdnů a dní před smrtí se prý Marilyn zoufale pokoušela dovolat Bobbymu, on ale na její telefonáty nereagoval. Její největší sen – sen o uznání a objetích nejmnocnějších mužů v zemi – se náhle ukázal jako planá naděje. Využili ji a pak odhodili. Ani proslulé jméno, ani všechna sláva, která Marilyn Monroe obklopovala, ji nedokázaly ochránit před drsnou skutečností.

Znovu se z ní stalo dítě, které bojovalo proti přesile, jen aby je vyslechli. A Marilyn stejně jako kdysi Norma Jeane opět nevěděla, komu může věřit.

SPISY FBI

Marilyn se podílela na orgiích. Natočila sex na film a měla lesbický vztah s Joan Crawfordovou. Patřila k tajným komunistům a jejím vrahem byl záhadný ženatý muž, jinak všeobecně známá osoba...

Marilynin život provázela hotová přehlídka klepů: některé měly pravdivé jádro, jiné nikoli. Ale ty z předešlého odstavce nepocházely z úvah nějakého hollywoodského bulvárního pisálka nebo fanouška s přebujelou fantazií – jsou přímo ze spisů FBI!

Herečka neměla potuchy, že ředitel FBI J. Edgar Hoover, známý machiavellista, shromažďoval k její osobě tlustý spis, který se vedl od roku 1955 a byl ukončen teprve několik let po roce 1962, kdy zemřela. Herečka nikdy nedostala možnost přesvědčit se o jeho obsahu.

Hlavní počáteční impulz k vytvoření spisu s hlášeními o Marilyn vyplynul z americké posedlosti vykořeněním komunismu, z něhož časem vybuchel i hon na čarodějnice v Hollywoodu. Jakmile se však ve Washingtonu začalo hlasitěji šuškat o jejích vztazích k bratrům Kennedyovým, měl Hoover i velmi osobní důvody, aby nechal herečku pozorně sledovat.

Podle politických zasloucenců se po volbách v roce 1960 jak prezident Kennedy, tak jeho bratr, tehdejší generální prokurátor, snažili Hoovera zbavit. Když ho však vyzvali k rezignaci, obrátila se jejich snaha proti nim, alespoň jak tvrdí soukromý detektiv Milo Speriglio v knize *Marilyn Monroe: Poslední slovo*.

„Hoover hodil prezidentovi na stůl tlustý spis a žádal, aby si ho s bratrem okamžitě přečetli. Spis obsahoval řadu fotografií a také tajně natočený film, na němž byla Marilyn Monroe s oběma bratry Kennedyovými. Netřeba dodávat, že na Hooverovu rezignaci se hned zapomnělo.“

Podle zákona o volném přístupu k informacím nyní FBI uvolnila dosud utajované dokumenty založené ve spisu vedeném o Marilyn Monroe, obsahující mnoho jmen a dalších podrobností i navzdory tomu, že je někdo podrobil důkladné cenzuře.

Zde je pro příklad několik záznamů:

16. srpen 1955: silně cenzurovaná zpráva pro Hoovera, podle níž Marilynin manažer podal jejím jménem žádost o sovětské vízum.

27. duben 1956: Anonymní zdroj hlásí, že Marilyn vzal na prohlídku Brooklynu „fotograf z magazínu *Life*, který je členem strany“.

6. březen 1962: Některý z agentů z úřadu ataše v Mexiku ve zprávě Hooverovi píše: „Během dovolené v Mexiku Marilyn údajně „úzce spolupracovala s určitými členy Americké komunistické skupiny v Mexiku (ACGM)“. Zdroj charakterizoval ACGM jako volné sdružení převážně společenské povahy, v němž se spojují současní nebo bývalí členové Komunistické strany USA a jejich přátelé a známí, kteří sdílejí společné sympatie ke komunismu a Sovětskému svazu.“

Agent píše o „vzájemném pobláznění“ Marilyn a Mexičana, s nímž se setkala na výletě. Jeho jméno je v zápise začerněné, má se však za to, že šlo o scénáristu Josého Bolañose. „Tato situace vyvolala značné zklamání u doprovodu slečny Monroe a také mezi příslušníky ACGM.“

Ve zprávě dále stojí, že návštěvu Mexika zorganizoval Frank Sinatra a že Marilyn doprovázela bytová dekorátérka jménem Eunice Churchillová, pětadesátiletá vdova z Los Angeles, jejíž manžel býval „násilnickým odborářem“. V dodatku zprávy stojí: „Subjekt údajně strávil nějaký čas s Robertem Kennedym v domě Petera Lawforda v Hollywoodu.“

Je očividné, že Marilynin úprk za sluncem pro ni současně znamenal citový tobogan. Zdroj FBI píše, že podle vyjád-

ření Eunice Churchillové je Marilyn „v této době velmi zranitelná kvůli jejímu vztahu k Arthuru Millerovi a také Joeovi DiMaggiovi a Franku Sinatrovi. Telefonovala Sinatrovi, aby přijel a ukonejšil ji, ale on to neudělal.“ Zdroj uvedl, že Marilyn byla „naprosto zamilovaná“ do Bolañose a považovala jej za „bohatého, stabilního, intelektuálního a spolehlivého“. Marilyn udržovala vztah se šviháckým filmařem i po návratu do Spojených států, a dokonce své služebné Leně Pepitónové řekla, že mluvili o svatbě, ale zdá se, že ji Bolaños brzy omrzela a krátce po návratu do Los Angeles vztah ukončila.

Počátek roku 1962 (přesné datum je nejasné): Informátor FBI hlásí, že Marilyn „mluvila o tom, že byla před několika dny na obědě u Petera Lawforda s prezidentem Kennedym. Velmi ji to potěšilo a hodně se prezidenta vyptávala na společensky významné otázky týkající se morálnosti jaderných testů a budoucnosti mládeže v Americe. Lawford ji požádal, aby se účastnila prezidentovy narozeninové oslavy.“

Marilyn prý projevovala „velmi pozitivní a poněkud levicové názory; mezi těmi, kdo pracují uvnitř hnutí v Los Angeles, však není všeobecně známo, zda byla aktivně využívána komunistickou stranou.“

9. července 1963: Téměř rok po smrti Marilyn polní agent zmiňuje článek bulvárního sloupkaře Waltera Winchella otištěný v listu *New York Mirror* z 8. července 1963, podle něhož se „o ženatém muži odpovědném za Marilyninu smrt“ hodně píše v zahraničním tisku, ale není tam jmenován. Podle Winchelova článku neexistuje žádný důkaz, že by ten muž patřil mezi „zlosyny“ a že „mnozí z přátel slečny Monroe teď věří, že předávkování prášky na spaní bylo dílem nešťastné náhody.“

Ve zprávě se popisují „vodítka“ týkající se identity záhadného muže, který prý je „šťastně ženatý a můžete ho vidět obklopeného zástupem lidí, natáhnout ruku a dotknout se ho, je to slavný a významný člověk, známý po celém světě;

můžete ho vidět v televizi i ve filmech, lidé k němu vzhlížejí a jeho manželku i děti považují za šťastné; téměř denně se o něm objevuje zmínka v novinách a časopisech a má se za „opravdu počestného muže“.

Článek tvrdí, že vztah mezi tímto mužem a slečnou Monroe začal během „nejhoršího období v jejím životě a nejlepšího období v tom jeho“. Píše se v něm dále, že tomuto muži telefonovala večer v neděli 5. srpna 1962, a když jí tehdy řekl, že neopustí svou ženu a „už nikdy“ se nebude moci se slečnou Monroe setkat, spolykala „hrst“ prášků na spaní.

20. ledna 1965: Paní Alta Meltonová, americká předsedkyně organizace Matky druhé světové války, napsala Hooverovi a v dopisu uvedla, že žila v přívěsovém kempu ve Winter Haven na Floridě a dostal se jí do ruky leták s nadpisem „Sebevražda nebo vražda?“, pojednávající o Marilynině smrti a jejím vztahu s RFK. „Obsah letáků může snadno podlomit charakter člověka a ráda bych věděla, zda je na něčem z toho něco pravdy,“ dodala paní Meltonová. V poznámce připojené k deníkovému zápisu některý z agentů FBI napsal: „Údajný vztah mezi generálním prokurátorem a Marilyn Monroe už se dostal do hledáčku FBI i dřív.“

19. říjen 1964: FBI obdržela dopis od bývalého agenta, který v té době pracoval v kanceláři kalifornského guvernéra. Napsal v něm, že „nezná zdroj a nemůže ohodnotit autentičnost té informace“. V dalším obsahu dopisu tvrdí, že „Robert Kennedy po určitou dobu udržoval intimní milenecký poměr s Marilyn Monroe. Robert Kennedy k ní byl hluboce citově vázaný a opakovaně jí sliboval, že se rozvede se svou manželkou a ožení se s Marilyn.“

Dále se zde uvádí, že „Marilyn občas navazovala i lesbické vztahy“. I když jméno bylo opět odstraněno cenzurou, sama Marilyn připustila ve zvukových záznamech pořízených pro svého psychiatra Ralpha Greensona, že si užívala v posteli s herečkou Joan Crawfordovou.

Záznam tvrdí, že RFK a Marilyn se účastnili sexuální sešlosti, při níž „byl tajně natočen zvukový záznam, který je v držení soukromé detektivní agentury z Los Angeles“. A dodává: „Všechny hlasy je možné identifikovat.“.

Ve spise se nachází celá řada záznamů o Marilynině vztahu a manželství s dramatikem Arthurem Millerem, a to kvůli jeho údajným vazbám na komunisty.

V jednom z nich z 27. září 1956 se uvádí, že pár uzavřel civilní sňatek 29. června 1956 a 1. července následovala židovská svatba. Detailně je popsáno Millerovo slyšení před Sněmovním výborem pro neamerickou činnost a jeho „údajné napojení na zhruba 29 organizací označovaných za komunistický předvoj“.

Závěrečný záznam z 15. února 1965 uvádí, že neznámá osoba navštívila v New Yorku adresu, na níž někdo „předváděl film ukazující zesnulou herečku Marilyn Monroe při provádění perverzního styku s neznámým mužem“.

Podle vyjádření osoby, která film promítala, jí „někdejší baseballová hvězda Joseph DiMaggio nabídl 25 000 dolarů za tento film existující v jediné kopii“. Dotyčný očividně nabídku odmítl.

Záznam uzavírá: „Protože rozšíření shora uvedené informace v nynější době by mohlo kompromitovat zdroj, neměla by se tato informace probírat mimo FBI.“.

(překlad faksimile)

Robert Kennedy po určitou dobu udržoval intimní milenecký poměr s Marilyn Monroe. Aby ji získal, zařídili první schůzku s ní jeho sestra a švagr Peter Lawford. Robert Kennedy trávil ke konci roku 1961 a počátkem roku 1962 mnoho času v Hollywoodu a v té souvislosti se snažil o natočení filmu podle jeho knihy o vyšetřování zločinnů. Často jednal s producentem Jerryem Waldem. Podle hlášení velmi žárlil na to, že se natáčel film podle knihy Johna F. Kennedyho popisující příběh lehkého torpédového člunu.

Robert Kennedy byl hluboce citově vázaný k Marilyn Monroe a opakovaně jí sliboval, že se rozvede se svou manželkou a ožení se s ní. Nakonec si Marilyn uvědomila, že Robert nemá v úmyslu se s ní oženit, a zhruba v té době studio 20th Century Fox rozhodlo zrušit s ní smlouvu. Začala se chovat velmi nevypočitatelně, chodila pozdě na natáčení a podobně. Navíc mělo studio finanční potíže ve spojení s vysokými náklady na natáčení „Kleopatry“.

Studio uvědomilo Marilyn, že její smlouvu zrušilo. Stalo se to zrovna uprostřed filmu, který natáčela. Rozhodli se nahradit ji herečkou Lee Remickovou. Marilyn telefonovala ze svého domu v Brentwoodu, Kalifornie, osobně Robertovi Kennedymu na ministerstvo spravedlnosti do Washingtonu, D. C., aby mu tu špatnou zprávu sdělila. Robert Kennedy jí řekl, aby si se smlouvou nedělala starosti – o všechno se postará. Když se nic nedělo, znovu mu osobně volala z domu na ministerstvo spravedlnosti, a při té příležitosti padla i hrubá slova. Údajně mu vyhrožovala, že zveřejní jejich vztah. Toho dne, kdy Marilyn zemřela, byl Robert Kennedy ve městě a přihlásil se v hotelu Beverly Hills. Ten náhodou leží přes silnici od domu, v němž před lety nějakou dobu žil jeho otec Jacob Kennedy podle zvykového práva s Glorií Swansonovou.

Peter Lawford (cenzurováno) věděl od Marilyniných přátel, že se často pokoušela o sebevraždu a měla ve zvyku předstírat pokusy o ni, aby vyvolala soucit. Lawford údajně zařídil „zvláštní opatření“ s Marilyniným psychiatrem doktorem Ralphem Greensonem z Beverly Hills. Tento psychiatr léčil Marilyn pro psychické (?) problémy a přikázal jí, aby přestala brát barbituráty. Při poslední návštěvě jí předepsal kokosové tablety – napsal předpis na 40 kusů, což bylo nezvyklé množství, zvláště když ho často navštěvovala.

V den její smrti, 4. března 1962 [jde o chybu, zemřela 4. srpna 1962 – pozn. překl.], jí hospodyně položila lahvičku s tabletami na noční stolek. Podle hlášení tato hospodyně a Marilynina osobní sekretářka a tisková agentka Pat Newcombeová byly zasvěceny do plánu na provedení sebevraždy. Pat Newcombeová byla za odměnu přijata na místo státního zaměstnance jako první asistentka George Stevense Jr., šéfa divize Činnosti filmového průmyslu Informační služby Spojených států. Jeho otec George Stevens st. je levicovým hollywoodským režisérem, dobře známým z produkce tendenčních levicových snímků. Jedním z nich byl film „Deník Anny Frankové“. Pat Newcombeová během 48 hodin odletěla.

PŘÍLOHA 61/–9454–28

Bylo hlášeno, že (cenzurováno), věk 40, má pozoruhodnou informaci týkající se sexuálních sešlostí, které se konaly v hotelu Carlyle ve městě New York, jichž se při různých příležitostech účastnila řada lidí. Mezi těmi, o nichž se takto hovořilo, byly následující osoby:

ROBERT F. KENNEDY

JOHN F. KENNEDY

(cenzurováno) **PETER LAWFORD**

(cenzurováno)

MARILYN MONROE

(konec překladu faksimile)

VRAŽDA, LŽI A ZASTÍRÁNÍ

Marilyn přijela na poslední – a promarněný – víkend k Franku Sinatrovi a vyhlížela od hlavy k patě jako nejžhavější hollywoodská kráska.

Oblékla se celá do zeleného a na očích měla tmavé sluneční brýle vlastní značky. Vůbec nebylo zřejmé, že by ji trápily nějaké obavy. Avšak o čtyřiaadvacet hodin později, po skandálním pobytu v nevadském Lake Tahoe, utekla zlomená hvězda do Los Angeles, a za sebou nechala pověsti o sexuálních sešlostech, vyděračských pohrůžkách mafie a drogami ovlivněném střetu s Frankem Sinatrou (přezdívanému Ol' Blue Eyes).

Šest dní nato byla mrtvá.

Marilyniny poslední dny v roce 1962 halila opilecká mlha. Začala si během dne dopřávat oblíbené šampaňské Piper-Heidsieck s koktejlem Bloody Mary a v noci polykala hrsti prášků vydávaných na předpis, aby porazila chronickou nespavost. Brzy však pila a polykala prášky ve dne v noci.

Při práci na svém posledním filmu, jenž ironií osudu nesl název *Něco musí prasknout* (1962), nechodila včas na natáčení a nepamatovala si text role, což vedlo k tomu, že Peter G. Levathes, šéf 20th Century Fox, nakonec s jejími excesy ztratil trpělivost, vyhodil ji a podal na ni žalobu. Pouze díky její nepopiratelné a jisté pozici filmové hvězdy – a podpoře hereckého partnera Deana Martina, který odmítal její nahrazení konkurentkami Lee Remickovou nebo Shirley MacLaineovou – se Marilyn podařilo získat roli zpátky. Dokonce se zavázala uhradit zvýšení výdajů na natáčení.

Právě k oslavě úspěšného Marilynina jednání s šéfy studia pozval Sinatra dávnou milenku na mejdan do svého nově

otevřeného kasina a hotelu Cal-Neva v Lake Tahoe, kde se měla objevit řada hvězdných hostů. Sešlost se konala o víkendu 28. a 29. července 1962.

Marilyn se usilovně snažila zabránit tomu, aby se jí život úplně rozpadl, a její přátelé se shodovali v tom, že ji mohli zachránit pouze dva lidé.

Jeden se nacházel přímo v hotelu Cal-Neva. Frank Sinatra stál v čele skupiny bavičů zvané Rat Pack, k níž patřili jeho přátelé jako Dean Martin, Sammy Davis Jr. či zpěvák Buddy Greco. Marilyn Monroe dopravil soukromým letounem do podniku otevřeného teprve před čtrnácti dny, který vlastnil se svým partnerem, věhlasným mafiánským kmotrem Samem Giancanou.

Venku však zůstal její dřívější manžel Joe DiMaggio, který do kasina přiletěl, aby se s Marilyn setkal, ale kvůli tvrdé rozepři se Sinatrou ho nepustili dovnitř.

Později se vyprávělo, že Sinatra víkend zorganizoval ve spolupráci se skupinou mafiánů, aby naléhali na Marilyn, že nesmí zveřejnit žádné podrobnosti o svých aférách se Sinatrovými přáteli, bratry Kennedyovými.

Spisovatel Donald H. Wolfe v knize *Poslední dny Marilyn Monroe* dokonce přichází s tvrzením, že se popletená herečka účastnila orgií a nechala se fotografovat v jednoznačné situaci, aby ji bylo možné vydírat, kdyby se to v budoucnu ukázalo jako nezbytné.

„Když v sobotu přijela, nikdo by nevěřil, že může mít nějaké starosti,“ vzpomínal nynější osmdesátník Buddy Greco, který v současnosti žije v Anglii.

„Seděl jsem s Frankem, Peterem Lawfordem a několika dalšími lidmi před Frankovým bungalovem. Před námi zastavila limuzína a vystoupila z ní úžasná žena v tmavých brýlích. Byla celá v zeleném – všechno zelené: plášť, sukně i šála. Než jsem

si uvědomil, kdo to je, říkal jsem si: Proboha, to je ale krásná ženská. Nemá vkus při oblékání, ale je opravdu nádherná!“

Později během večera však jazzový zpěvák zažil zcela odlišnou Marilyn.

„Náhle všichni v místnosti ztichli a zůstali bez hnutí. Bylo to neskutečné. Jako by někdo vypnul zvuk. Podíval jsem se na Franka. Okamžitě jsem poznal, že zuří.

Oči mu zářily jako modré kostky ledu.

Díval se ke vchodu, kde stála Marilyn a lehce se kymácela. Měla na sobě pořád to stejné zelené oblečení, které nosila celý den. Ale žena, kterou jsem potkal odpoledne – bystrá, zábavná, inteligentní a křehká – zmizela. Teď vyhlížela opile, a taky vzdorně. Očividně byla rozčilená a měl jsem dojem, že ji slyším, jak říká: „Na koho to kurva všichni civíte?““

„Nebylo pochyb, že Sinatra má starosti,“ vyprávěl Greco spisovateli Peteru Evansovi. „Dostala se do stavu, ve kterém mohla říct cokoli. Sinatra kývl na svého osobního strážce Coochieho, aby ji odtud odvedl. Coochie, velký chlap, ji vyvedl. Vlastně ji vzal a odnesl. Už to nebyla ta hvězda, kterou jsme obyčejně vídávali.“

Dveřník v Cal-Neva Wolfeovi řekl, že v neděli brzy ráno viděl Marilyn u bazénu „bosou, jak se kymácela dopředu a dozadu“. Hleděla prý nahoru na protější svah na DiMaggia, který ji odtud pozoroval, napůl schovaný v mlze stoupající z jezera.

Tehdy ji zřejmě viděl naposled živou.

Povídalo se, že by se ti dva mohli k sobě vrátit, a dokonce se znovu vzít, když se zbavila svého mexického milence, scénáristy Josého Bolañose. Ale poté, co si nad ní Sinatra umyl ruce, se vrátila do svého domu v Brentwoodu sama.

To ovšem neznamená, že neměla žádné plány. Ve skutečnosti se postavila mocné společnosti Fox a vyhrála, takže se opět zařadila mezi horké herecké favority.

Během několika následujících dní mluvila o řadě budoucích projektů, včetně plánu na natočení hudební verze románu *A Tree Grows in Brooklyn* (V Brooklynu roste strom) společně se Sinatrou. S fotografem George Barrisem pracovala na bohatě vypravené knize fotografií a zabývala se přípravou vysněného filmu o své hollywoodské hrdince Jean Harlowové. Před víkendem se domluvila na schůzce s Genem Kellym, ke které mělo dojít hned v pondělí, na níž by se pobavili o společném filmu.

Hereččino oživení, patrné z této její aktivity, ovšem nemohlo skrýt atmosféru osamělosti.

„Víte, na kom jsem vždycky byla závislá?“ zeptala se Marilyn jednoho z losangeleských reportérů. „Nebyli to žádní cizí lidé ani přátelé. Telefon. To je můj nejlepší kamarád. Moc ráda volám přátelům, zvlášť pozdě v noci, když nemůžu spát.“

Žádný z těch, s nimiž ten týden Marilyn mluvila, se ani nezmínil, že by na ní byla znát nějaká deprese nebo rozrušení.

V sobotu 4. srpna 1962 ráno uklízeč Norman Jeffries ležetil v Marilynině domě podlahy. Když zvedl hlavu, stála před ním jeho zaměstnavatelka, zahalená ve velikánské koupací osušce.

„Na ten pohled nikdy nezapomenu,“ řekl životopisci Anthonymu Summersovi. „Zdála se mi nemocná, hrozně nemocná – a ne jenom ve fyzickém slova smyslu. Myslel jsem, že se přihodilo něco strašného. Musela si vzít hromadu prášků nebo něco podobného, nebo možná byla tak vyděšená, že z toho byla úplně vedle. V takovém stavu jsem ji ještě nikdy neviděl.“

Marilynina tisková mluvčí a osobní sekretářka Pat Newcombeová zůstávala v domě přes noc, a později vzpomínala, že herečka měla příšernou náladu. Zvlášť ji zlobilo, že New-

combeová prospala patnáct hodin v kuse, zatímco ona měla problém vůbec usnout.

V posledních měsících trápily Marilyn noční můry, takže pokaždé musela vstát a posadit se do křesla, dokud tísnivá chvíle nepřešla. Přivolali psychiatra doktora Ralpha Greensona, který si ihned všiml, že Marilyn je pod silným vlivem sedativ. Pokoušel se zlomit návyk své slavné pacientky na barbiturát Nembutal a místo něho jí dával ke zlepšení spánku chloralhydrát. Zůstal u Marilyn až do sedmi hodin večer, než odešel na večeři.

Kolem čtvrt na osm se zdála Marilyn celkem v dobré náladě, když mluvila telefonem s Joem DiMaggiem juniorem o jeho nedávném rozhodnutí zrušit své zasnoubení. O půl hodiny později se její rozpoložení opět otočilo o 180 stupňů.

Herecký přítel Peter Lawford na ni naléhal, aby večer zašla na večírek na pláži, ale když s ní mluvil po telefonu, zdála se mu naprosto nesoustředěná. Musel do sluchátka několikrát křiknout její jméno, než odpověděla.

Podle životopisce Donalda Spota prý Lawfordovi řekla: „Vyříd' mé sbohem Pat [Lawfordova manželka], a že dám sbohem prezidentovi a taky tobě, protože jsi bezvadný chlap.“

O tom, k čemu došlo v následujících hodinách v malém, prostě zařízeném domě, prvním, který Marilyn vlastnila, existuje nespočet teorií. Jedna skutečnost však je neoddiskutovatelná – herečka tuto noc nepřežila.

Policejní seržant Jack Clemmons sloužil 5. srpna 1962 jako velitel směny v západním Los Angeles, když mu ve 4.25 zazvonil na stole telefon. Volající, který se nepředstavil, řekl jedinou větu a zavěsil.

„Marilyn Monroe je mrtvá – spáchala sebevraždu.“

Protože se mu noc vlekla, rozhodl se prošetřit telefonát osobně a o deset minut později stál v ložnici Marilyn v domě na adrese 12305 Fifth Helena Drive v Brentwoodu. Našel fil-

movou hvězdu ležet tváří dolů na posteli s nepokrytými rameny, ale s prostěradlem přetaženým přes zbytek mrtvého těla.

Ať už byla pravá příčina její smrti jakákoli, je jisté, že došlo k jejímu zastírání a namluvilo se kolem ní tolik lží, že ani jejich původci už nedokázali bez zakolísání opakovat příběhy, které vymysleli.

Podle životopisce Donalda Spota řekla Marilynina hospodyně Eunice Murrayová seržantu Clemmonsovi, že to byla ona, kdo jako první objevil „o půlnoci“ tělo své zaměstnavatelky, později však dobu pozměnila na tři hodiny ráno. Když uprostřed noci přijela policie, měla napilno prát prádlo; naznačovala, že někdo chce něco utajit, ovšem dost nepochopitelně se jí nikdy nikdo nezeptal, oč mělo jít.

Marilyn Monroe najala Murrayovou předešlého roku na podnět doktora Greensona, a herečka měla podezření, že hospodyně dostala za úkol ji pro psychiatra sledovat. Greenson se velmi staral, aby byl se svou hvězdnou pacientkou ve velmi blízkém kontaktu. Právě Murrayová zavolala domů Greensonovi, že prý viděla, že se v Marilynině ložnici ještě pozdě v noci pořád svítí, což očividně považovala za hodně nezvyklé. Protože se bála ji vzbudit, zatelefonovala o pomoc.

Lékař přikázal, aby hospodyně zaklepala na dveře. Když se nic neozývalo, řekl Greenson Murrayové, aby zavolala také Marilyninu internistovi Hymanu Engelbergovi, a dodal, že on už vyjíždí; jeho dům ležel asi dva a půl kilometru daleko.

Když přijel seržant Clemmons, našel v domě oba lékaře i Murrayovou. Policistovi se nepozdávalo jejich vysvětlení, že otáleli s telefonátem na policii, protože k tomu potřebovali souhlas studia 20th Century Fox a jejich oddělení pro styk s veřejností. Dokonce ani v oněch zlatých časech moc-

ných hollywoodských studií nedokázal policista tento argument jen tak přijmout.

Začaly vycházet najevo další podivné události oné sobotní noci. Sousedí slyšeli z Marilynina domu zvuk rozbitého skla a rozčilené hlasy; před domem údajně stála sanitka a ještě předtím nad domem kroužila helikoptéra.

Také prý byl slyšet hlas hysterické ženy, kterou se nikdy nepodařilo identifikovat, jak křičí: „Vrahové! Vy vrahové! Už jste spokojení, když je teď mrtvá?“

O víkendu, kdy Marilyn zemřela, se Bobby Kennedy, tehdejší generální prokurátor, zdržoval v severní Kalifornii na ranči bohatého advokáta Johna Batese, zhruba sto kilometrů od San Franciska. Měl pronést řeč pro Sdružení kalifornských advokátů a Bates ho pozval k sobě.

Asistenti RFK neustále trvali na tom, že celou dobu zůstal na ranči. Ráno po tragédii ho tam viděli v kostele, zrovna když se světem šířila zpráva o skonu filmové hvězdy. Nicméně životopisec Matthew Smith tvrdí, že Robertovi Kennedymu bylo řečeno, aby „seděl na zadku v LA, protože ona je nezvladatelná“. To poté, co se Marilyn Monroe některým důvěrníkům podřekla, že se v pondělí ráno chystá uspořádat tiskovou konferenci, na níž hodlá „odhalit celou tu mizernou záležitost“.

Nikdy se nepodařilo zjistit, co měla v úmyslu prozradit, a jestli vůbec něco, nicméně se dlouho povídalo o „červeném deníku“, v němž si prý Monroe poznamenávala tajné informace, které jí během tajných dostaveníček šeptali JFK a Bobby. Podle některých životopisců se Bobby pokoušel tento deník získat při údajných dvou návštěvách u Marilyn, k nimž mělo dojít v průběhu několika hodin před její smrtí.

Sousedka Betty Pollardová vypověděla, že její matka hrála s kamarádkou bridž a přitom si všimly, že kolem páté hodiny odpoledne vešel Kennedy do Marilynina domu. Smith tvrdí,

že RFK se po několika hodinách ještě vrátil, žádal po ní, aby mu deník vydala, a pak se na ni rozzuřil.

Deborah Gouldová, bývalá manželka herce Petera Lawforda, sdělila spisovateli Anthonymu Summersovi, že skutečným důvodem opožděného hlášení policii bylo „dostat Bobbyho z města“.

Neznamená to ovšem, že by generálního prokurátora obviňovala z nečisté hry. Summers připisuje údajné návštěvě Kennedyho u Marilyn odlišný význam a naznačuje, že se mohl objevit v domě, protože po jejím zmateném časně večerním telefonátu Lawfordovi, jenž byl přes svou první manželku Patricii Kennedyovým švagrem, měl RFK skutečnou starost o její zdraví. Podle této soucitnější teorie možná Bobby vtrhl k Marilyn do domu a tam už ji našel mrtvou, což ho postavilo před obtížné dilema.

„Pokud by někdo přistihl Kennedyho u mrtvé Marilyn Monroe, nepochybně by to pro něho znamenalo politickou katastrofu, i kdyby neměl s Marilyn poměr – a všechny důkazy ukazují, že spolu poměr měli,“ napsal Summers v životopise *Bohyně: Tajné životy Marilyn Monroe* z roku 1985.

Jestliže její smrt nebyla nehoda, nebo si sama nesáhla na život, kdo jiný by mohl chtít Marilyn mrtvou? A kdo ji zabil?

Předák odborové organizace řidičů nákladních aut Jimmy Hoffa Kennedyovy nenáviděl a údajně si myslel, že by mohl rodinu vydírat nebo aspoň zostudit, kdyby poslal zabijáky mafie, aby Marilyn zlikvidovali, a on by pak Kennedyovy nařkl z její vraždy.

Další možnost: určité vládní agentury jako CIA nebo tajná služba mohly mít starost o to, co se Marilyn dozvěděla během vztahů s bratry Kennedyovými, takže když herečka pohrozila, že je odhalí, představovala příliš velké riziko, než aby ji mohli nechat naživu.

Nové otázky vyvstaly po pitvě zemřelé herečky, kterou provedl doktor Thomas Noguchi, tehdy nově angažovaný